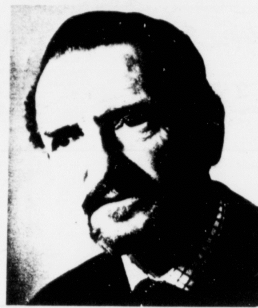

Sjónleikavitjan úr Danmark

Danmarks Tourneatur, sum luttók á mentunarstevnunum í summar, vitjar nú aftur við heimsgitna sjónleik. August Srinbergar »Deyðadansurinn«. Áhugin fyri hesum megnaðarleiki var tá so stórur uti millum fólk, mong vóru tey sum ikk' sóu hann vegna avmarkaða sýningatalið, at fleiri áhætt-

anir hava verið um at fingið vitjanina uppafurtikna. Hetta hevur nú eydnast. Við gánu sjónleikarunum Preben Lerdorff Rye og Lene Vasegárd á odda verða fyrstu sýningarnar í Sjónleikarhúsinum í Havn nú friggjadagin kl. 20 og sunnudagin kl. 19. Mánadagin, týsdagin og mi-

Preben Lerdorff Rye

kudagin verður »Deyðadansurinn« sýndur í nýggja sjónleikarhúsinum í Kl. hollin í Klaksvík.

Kanska eydnast eisini at vitja aðra stöðni í Forayum áð-

renn le kararnir fara avstað aftur.

Ferðin er komin í lag vegna stuðul frá Dansk-Færøsk Kulturfond.

Kunnngerð

Tað verður við hesum gjørt kunnugt, at val til Tórshavnar Kirkjuráð er ásett at vera hósdagin 22. november 1973. Valið fer fram í Meinigheitshúsinum í Havn nevnda dag frá kl. 10—12 og kl. 16—20.

Listar við valevnum skulu verða formanninum fyri valnevndini Alfred Hofgaard, snikkarameistara, Tórshavn, í hendri í seinasta lagi mikudagin tann 14. november 1973 kl. 19.

Formaðurin fyri valnevndini verður at hitta á kirkjuskrivstovuni í Havn týsdagin 13. november og mikudagin 14. november 1973, báðar dagar frá kl. 1730 til kl. 1900 og annars á telefon 12063 ella 11948.

Skilað verður til at 15 limir og 6 tiltakslimir skulu veljast.

Listarnir við valevnum mega í mesta lagi hava 21 nývni, og skulu undirskrivað av í minsta lagi 3 og mesta lagi 9 veljarum sum stillarum.

Atkvøtt verður annaðhvørt á lista ella á ein persón, sum stendur á listanum.

Hövuðsreglan fyri valrætti er, at ein og hvør, sum er limur av fólkakirkjunum, og sum fyllir 21 ár í seinasta lagi valdagin 22. november 1973, hevur valrætti.

Mint verður á, at áðrenn nakar, sum valdur verður, tekur sæti í ráðnum, skal hann skrivliga vátta uppá trúgv og æru at vilja útinnva tað starv, sum er litið honum til, í trúfesti móti evangelisku luthersku fólkakirkjunum.

Tórshavn, tann 5. november 1973.

VALNEVDIN

styre var den hjemlige af tyskerne dirigerede nazibevægelse.

Den tyske besættelse tog hårdt på Stauning, og i efteråret 1941 blev det tydeligt at se at Th. Staunings helbred svækkedes under ansvars tungt vægt. Den 20. marts 1942 rantes han af et lettere apoplektisk anfald og faldt i sit badeværelse. Stauning synes at komme sig og atter vende tilbage til arbejdet.

Det skulle gå anderledes. Fre dag den 1. maj rantes han af et nyt tilfælde og døde søndag den 3. maj.

Danske arbejderes 1. mand gennem 30 år var søgnet ni dgt i sit arbejde.

Det ganske land blev grebet af vemod og sorg, og hundredtusinder arbejdere bøjede deres

hoveder i ærbødighed for deres afdøde fører.

Over hans hovedungebare sæt kede modstandere, arret af årtiers partifjender, deres kårder i ærbødighed.

Digteren Tom Kristensen skrev:

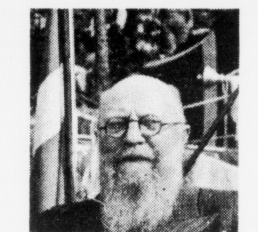
Hørte i braget da egen faldt, et uvejr af knækkede grene. En krone, som søgte mod jorden igen

mod fjorgummelt løv og stene? Der gik som et sus i den hele skov

af angersfuld uro og vande, så blev der stille, som havde hvert træ

nu hørt op med at tænke og ande.

Et helt folk deltog i sorgen. Bissetelsen fandt sted søndag den 10. maj fra Forum i Køb-

enhavn under overværelse af ca. 8000 tillidsmænd og kvinder fra parti og fagbevægelse.

Langs den lange vej til Bispebjerg stod en levende allé af røde parti- og fagbevægelsens banner, som sørgetoget kørte igennem.

Th. Stauning blev stædt til hvile som en hovding.

HALDOR HOLM

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

II. PARTUR

— Lurta eftir mær, segði Wint-er. Tú kann fáa handritin við ter, og so kann tú lesa tey, áðrenn tú leggur teg.

Hann fór yvir mótu skriviborðnum, har handritini til bókaverk hansara, Friðaðar plantur í Danmark, lógu.

— Ger so væl, segði hann. Og sov nú væll!

— Tøkk fyrri, pápi. Og góða nátt.

Tey heilsaðust.

— Tað var vakurt av tær at troysta meg.

Tað er júst fyrri at troysta teg, at eg eri hjá tær, segði Winter og smiltist.

Manja lá í songini.

Gleman frá teirri hugnaligu lampuni yvir songini hevði seg yvir handritini, ið hon hevði lænt frá faðirinum. Hón las:

»Fyri langari tíð síðan var á heiðini sannur tórnleik. Í sandinum vuku tvær plantur. Ein blá blóma, hvørs navn var

Mánalýsið, og ein gul blóma, sum var navnleys.

Tann bláa blóman var óvanliga vøkru, meðan tann gula blóman ikki bar ávisan vakurlæka, men sum harimóti sýndi meg í vøkstri sínum.

Blómurnar báðar böru alsk til hvørja aðra, men aldri varð orð grett um hetta. Síðan byrjaði tíðarskeið, tá ein trója blóma bar ávokst. Tætt fram við teim áður nevndu blómum. Henda blóma var ljót á at líta, og hevði eina rót, sum tornir spríktu úr, ið køvdu alt liv nærindis.

Tann blóman skilti, at hon brátt fór at doyggja. Orsakað av veikleika sínum. Tann ónda blóman hevði fingið tak yvir henni.

— Eg fari á, doyggja, segði hon við ta gulu blómuna. Komandi ár er tilvera mín hvørin, sum daga fyrri söl. Eg kann kki vera hjá tær meiri. Kann ikki meiri. Eg doygg!

Tann gula blóman hevði als onga meting gjørt sær av, at einkaða blóma sín so bráðliga

skult, verða tikin frá sær.

Héast tann gula blóman ikki hevði névna meg í sær longur, so bendi hon tað, hon kundi yvir á Mánalýsið og kysti hana. Troystaði hana.

Og í hesum lagi hildu tey á allan veturin.

Báðar blómurnar vóru um at doyggja. Hildu um hvørja aðra. Vardu hvørja aðra. Tann ónda blóman harimóti helt ikki á, og veurlin við kulda sínum køvdi liv hennara.

Tá várið aftur kom í hæddina byrjaðu tann bláa og gula blóman nýggja tilveru. Sonn fróir var á teimum.

— Eg fvi, segði tann bláa blóman.

Gula blóman sveimaði við vindinum og smiltist mót henni. Og á fyrsta sinni ræddi hon um kerlakka sín:

— Mánalýsið! Eg elski teg!

— Sumleiðis elski eg teg, segði tann bláa blóman.

— Tú bjargaði lívi mínum og tað skal aldri verða gloymt. Blómurnar sveimaðu aftur og fram við vindinum, meðan tær

kysu hvørja aðra á krúnublaðini. Og nú veit eg navni á tær, segði tann bláa blóman.

— Navn mitt? Eg havi aldri borið nakað navn.

— Í framtíðini kemur tú at hava eitt navn. Tú sett egna liv títt í vága til tess at bjarga minum lívi. Tú veitti mær styrki og góðsönni. Hjartað títt er gullkent. Tí skalt tú eita GULL-HJARTAD!

Manja legð handritini frá sær. Eyguni vættust. Men hesu ferð av gleði. Hón tók gullhjarra sitt av borðinum og leit granskandi at tí.

Prýðilútið hevði hon aftur og fram eina løtu. Prýðilútin, sum hekk í teirri vøkru, finu hálsetuni.

Handritini, hon hevði lisið, góvu henni aðra áskoðan um víðurskiptini. Sumleiðis hevði føðingardagsgáva Bobs, fingið yvir sær dām av nýggjari vón.

— Jú, hann elskar meg, teskadi hon. Bob elskar meg.

Hann dugir bert ikki at sga tað. Hetta er hátúr hansara at siga tað, hann kortini ynsk' at siga. Pápi hevur grein í sínum mál.

— Eg eri blóma hansara. Eg eri Mánalýsið!!!

Satt álvarsemi darraði yvir morninum. Okkuri ávíst bylgist í henni og líka sum køvdi hugsanir hennara um Bob.

Hvussu bar tað tí? Jú, hon skuldi til próvtøku í dag.

Ein løta, sum henni hóvði illa, var komin. Matematikk

var ferigreinin, hon ikki kundi torga.

Lætliga kundi hon fáa eina kenslu av nokrum ógvusilgum at darra yvir sær. For hon ikki at fáa hampuligt úrslit í samband við próvtøkuna, fór hon neyvan at verða flutt upp í flokk.

Manja var komin í skúla í aðrari handin hevði hon ein pappirslepa, sum Bob hevði stungið inn gjøgnum brævriuna. Hæn hevði óivað gjørt hetta, tá hann var vorðin li-

ugur við poppspel sitt í Hit House í gjárskvöldi. Hann hevði so stait havi í hugarum, at hon skuldi til próvtøku. Og hann var farin einsamallur til hus. Ikki í fylgi við nokrum, heldur kki við Lis.

Um so var, hevði hann neyv an sent lænn pappirslepan. Á lepanum stóð skemtilig tekning við orðunum:

Eydnú. Eg eri góður við teg.

Tin Bob.

— Síðan er tað tín túrur. Manja, varð rópt. Tú mst vera til reiðar una slakar fimm minuttir.

Men afaná, henda løta var farin, var framvegis ongin Manja komin til próvtøku!

Rektorin rópti:

— Manja!

— Já...

— Ber organ ótta lítil min, segði rektorin — men pápi tír hevur júst ringt higar á skúlan...

(Fróðleik)